

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 51 0 Mals 218822 24 PŽ
Novi Travnik, 17.09.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Denisa Trifković kao predsjednika vijeća, Edvina Kokić i Alme Islamović kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja JKP „ČISTOĆA“ d.o.o. Bugojno, ul. Slobode b.b., zastupan po punomoćniku E. K. Čehaja, dipl. pravnici, uposlenici kod tužioca, protiv tužene B. D. vl. Stomatološke Ordinacije „Dental Dragun“, ul. Dalmatinskih brigada br. 4., Jajce, koju zastupaju punomoćnici Esma Husejnbegović i Safet Rautempašić, advokati iz Zajedničke advokatske kancelarije iz Bugojna, ul. Ciglana III b.b., radi isplate duga, vrijednost spora 982,80 KM, odlučujući o žalbi tužene izjavljene protiv presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Mals 218822 23 Kom od 12.09.2024. godine, u sjednici vijeća održane dana 17.09.2025. godine donio je sljedeću:

PRESUDU

Žalba tužene se odbija kao neosnovana, te se potvrđuje presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Mals 218822 23 Kom od 12.09.2024. godine.

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužene za naknadu troškova povodom pravnog lijeka u iznosu od 351,00 KM.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Općinskog suda u Travniku broj 51 0 Mals 218822 23 Kom od 12.09.2024. godine usvojen je tužbeni zahtjev tako da je tužena obavezana da tužitelju isplati iznos od 982,80 KM na ime komunalne usluge odvoza smeća, sa zakonskom zateznom kamatom počev od dana 5.12.2017. godine kao dana podnošenja tužbe (prijedloga za izvršenje) pa sve do konačne isplate, kao i da tužiocu naknadi troškove postupka u iznosu od 65,00 KM, sve u roku od 15 dana od dana prijema presude.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavila tužena zbog povrede pravila postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da ovaj sud uvažavanjem žalbe ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak ili da istu presudu preinači tako da odbije tužbeni zahtjev. U bitnom navodi da je prvostepeni sud počinio povrede pravila parničnog postupka, jer nije cijenio dokaze provedene tokom postupka na način propisan članom 8. Zakona o parničnom postupku, osporava činjenično utvrđenje suda da je tužena koristila usluge tužitelja, kao i utvrđenje da je tužitelj ispostavljao račune tuženoj, jer u tom smjeru nisu provedeni dokazi, osporava nedostatak pasivne legitimacije, te smatra da je računovodstvena kartica tužene osporena i da je morala biti potvrđena drugim dokazima. Smatra i da prvostepeni sud nije razjasnio da li je tužena bila vlasnik ili korisnik poslovnog prostora, a nisu provedeni dokazi u smjeru vlasništva nad tim poslovnim prostorom. Smatra da nije dokazana ni da je tužena pristupila ugovoru,

kao i koji su elementi tog ugovora, kao i da presuda ne udovoljava standardima iz člana 191. stav 4. Zakona o parničnom postupku.

Tužitelj nije dostavio odgovor na žalbu.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba je neosnovana.

Dakle, predmetni postupak koji je vođen pred prvostepenim sudom je poseban parnični postupak, odnosno spor male vrijednosti. U takvoj vrsti postupaka ovaj sud je vezan činjeničnim stanjem utvrđenim od strane prvostepenog suda, kao i parnične stranke u tom postupku, budući da presudu donesenu u sporu male vrijednosti ne mogu pobijati zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (član 433. stav 1. Zakona o parničnom postupku). Stoga svi žalbeni navodi usmjereni na osporavanje pravilnosti utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi nisu mogli biti razmatrani od strane ovog suda.

Iz sadržaja spisa prvostepenog suda u bitnom proizlazi da je prvostepeni sud utvrdio da je predmet konkretnog spora isplata duga u iznosu od 982,80 KM na ime komunalne usluge (odvoz smeća) za period od 1.5.2015. godine do 31.10.2017. godine, da parnične stranke nisu zaključile ugovor o pružanju komunalne usluge u pismenoj formi, ali da se radi o ugovoru po pristupu, da je prema Rješenju o izmjeni rješenja Ministarstva zdravstva i socijalne politike broj 05-37-169/13 od 4.12.2013. godine i Rješenju o izmjeni rješenja broj 05-37-185/14 od 17.12.2014. godine utvrđeno da je tužena u periodu od 5.11.2003. do 17.12.2014. godine svoju obrtničku djelatnost obavljala u ordinaciji opšte stomatologije u Bugojnu, u ulici Bosanska br. 18, a da je nakon tog perioda tužena nastavila obavljati istu djelatnost u Jajcu. Sud je u tom kontekstu posebno cijenio i poklonio vjeru iskazu zakonskom zastupniku tužioca, direktoru E. S., kao istinitom, a iz čijeg iskaza je utvrđeno da je tužena tek krajem 2021. godine na protokol tužitelja predala dokaz da ne obavlja obrtničku djelatnost na datoj adresi.

Dakle, i ovaj sud nalazi da tužena neosnovano istrajava na prigovoru nedostatka pasivne legitimacije i na tome da između parničnih stranaka nije postojao dvostrano obvezni odnos. U situaciji u kojoj prvostepeni sud utvrdi da je tužena u periodu od 2003. godine do 2014. godine obavlja poslovnu djelatnost u ulici..., B., tada i ovaj sud nalazi da su stranke bile u dvostrano obveznom odnosu. Na takav zaključak upućuje i sadržaj odredbe člana 131a. Odluke o komunalnom redu Općinskog vijeća Bugojno, prema kojoj je radi održavanja komunalnog reda obavezno koristiti usluge tužitelja, a koja obaveza se odnosi na sve vlasnike ili korisnike stambenih, poslovnih i drugih objekata. Tužena u žalbi problematizira i sadržaj takvog ugovora, njegove elemente i obaveze ugovarača, ali elementi takvog ugovora, prava i obaveze ugovarača sadržane su upravo u propisima koji regulišu predmetnu materiju (Odluka o komunalnom redu Općinskog vijeća Bugojno i Zakon o komunalnom djelatnostima SBK).

Tužena u žalbi problematizira i pitanje vlasništva nad predmetnim poslovnim prostorom u kojem je obavljala djelatnost, a što ovaj sud nalazi nebitnim, jer Zakon o komunalnom djelatnostima, te Odluka o komunalnom redu Općinskog vijeća Bugojno ukazuju da obveznik može biti i korisnik određenog prostora, a prvostepeni sud je nesumnjivo utvrdio, upravo prema dokazima tužene koji su provedeni tokom postupka, da je tužena u periodu od 2003. godine do 2014. godine obavlja poslovnu djelatnost u ulici Bosanska, Bugojno i da je stoga kao korisnik bila u obveznom odnosu sa tužiteljem.

Neosnovano se osporava i postojanje duga. Naime, i ovaj sud nalazi da je prvostepeni sud prihvatio javne isprave tužene da ista od 2014. godine nije obavljala poslovnu djelatnost u Bugojnu, nego u Jajcu.

Međutim, iz činjenica koje je prvostepeni sud utvrdio proizlazi da tužena sve do kraja 2021. godine nije obavjestila tužitelja o navedenoj promjeni. Obzirom da je tužena koristila usluge tužitelja oko 11 godina u kontinuitetu to ovaj sud nalazi da su parnične stranke bile u trajnom dugovinskom odnosu koji se prema odredbi člana 358. Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", broj 29/78, 39/85 i 57/89, "Službeni list RBiH" broj: 2/92, 13/93 i 13/94 i "Službene novine FBiH" broj: 29/03 i 42/11) može otkazati u svako doba. U istom smjeru ide i odredba člana 20. Zakona o komunalnim djelatnostima SBK/KSB („Službene novine SBK/KSB“, broj 13/2013 i 2/2018) prema kojoj korisnik, u ovoj slučaju tužena, jeste imala obavezu da blagovremeno obavjesti tužitelja o navedenoj promjeni. Sud nalazi da bi ta obavjest da se tužena više ne nalazi na području koje pokriva tužitelj i za koje područje pruža svoje usluge, upravo bila obavjest o otkazu takvog ugovora, odnosno trajnog dugovinskog odnosa. Propust tužene da blagovremeno obavjesti tužitelja o navedenoj činjenici promjene adrese, odnosno propust tužene da blagovremeno otkáže trajni dugovinski odnos ne može pasti na štetu tužitelja. To jasno reguliše i član 358. stav 6. Zakona o obligacionim odnosima prema kojem povjerilac, konkretno tužitelj, ima pravo da zahtijeva od dužnika, konkretno tužene, ono što je dospjelo prije nego je obaveza prestala otkazom. Stoga i ovaj sud nalazi da je pravilno postupio prvostepeni sud kada je obavezao tuženu da slijedom gore utvrđenog činjeničnog stanja plati obaveze koje su dospjele prije otkaza trajnog dugovinskog odnosa sa tužiteljem koji je izvršen krajem 2021. godine, dok je dakle utuženi period dosta prije ovog momenta otkaza.

Neosnovano se žalbom osporava i postupanje prvostepenog suda u pogledu utvrđenja visine tužbenog zahtjeva. Tačno je da privatne isprave nemaju istu dokaznu snagu kao javne isprave, ali je tužitelj sudu pružio dokaz za svoje tvrdnje, radi čega je teret osporavanja dokaza tužitelja svojim eventualnim protudokazom bio na strani tužene. Prvostepeni sud je uvidom u računovodstvenu karticu broj 57717901 za period 1.5.2015. do 31.10.2017. godine, utvrdio visinu duga tuženog, odnosno da su pojedinačne mjesečne obaveze na ime obračuna paušala tužene iznosile po 32,76 KM, pa za utuženi period tužena duguje tužitelju ukupan iznos od 982,80 KM (30 mjeseci x 32,76 KM = 982,80 KM). Suprotno žalbenim navodima nije bilo potrebno provoditi vještačenje, jer se radi o jednostavnoj matematičkoj operaciji (množenje navedena dva broja) za koju nije potrebno stručno znanje, obzirom da se radi o jednostavnoj matematičkoj operaciji za koju je osnovano očekivati od svake osobe koja je završila barem osnovno obrazovanje da je poznaje.

Neosnovano je i pozivanje žalitelja iz podneska od 26.11.2024. godine kojim ukazuje na praksu ovog suda u predmetu broj 46 0 Mal 112902 24 Kom 2, a kojom žalitelj smatra da je razlog odbijanja tužbenog zahtjeva tužitelja JKP Čistoća d.o.o. Bugojno bilo neprovođenje vještačenja. To iz razloga što iz sadržaja obrazloženja presude ovog suda (strana 3. pasus 3.) jasno proizlazi da je razlog odbijanja zahtjeva to što je tužitelj priložio računovodstvenu karticu koja se nije odnosila na utuženi period, nego na drugi period koji nije predmet tužbenog zahtjeva.

Ostale žalbene navode, a koji po mišljenju ovog suda nisu bili od odlučnog značaja, ovaj sud nije dodatno obrazlagao iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku.

Budući da tužena nije uspjela u postupku povodom pravnog lijeka, to je odbijen zahtjev za naknadu troškova postupka za sastav žalbe po punomoćniku u iznosu od 351,00 KM.

Slijedom navedenih razloga odlučeno je kao u izreci presude temeljem odredbe člana 226. Zakona o parničnom postupku.

Predsjednik vijeća
Denis Trifković